

Qui ha de defensar la família?

Tots d'acord

Entre nosaltres, encara, tots estem d'acord en aquest punt: la família és una institució bàsica en la vida social. Tots estem d'acord i per això defensem la comunitat on les altres hi tenen l'arrel.

Tota la civilització occidental cristiana ha tingut en la família un dels seus punts més fermes. De totes maneres, no hi ha dubte que estem en uns moments en els quals, en més d'un lloc, la família ha entrat en període francament crític. Malejada en el seu nucli — matrimoni — pel divorci, la resta de l'edifici familiar trontolla.

Això, a casa nostra, encara no és, potser, tan visible, tan manifest. No podem pas dubtar, però, que les circumstàncies múltiples que en altres llocs han realitzat la transmutació es manifesten també, de mica en mica, entre nosaltres. No creure-ho així seria suposar que vivim en un espai separat, aïllat, on s'hi hauria fet el buit.

La defensa

Quan aquests fets es comproven, l'anhel de defensa de la família, començat per la defensa del matrimoni es manifesta. Com, però, assegurar-ne la defensa?

Hi ha hagut molts sistemes de defensa de la família. Molts d'ells, però han partit del fet de considerar la família només com una estructura social que assegura l'estabilitat i l'economia del país. De l'amor lliure, la Rússia comunista ha passat, ja fa anys, a una defensa ferma del matrimoni fins a fer molt difícil el divorci. A França, després del daltabaix del 1939-1940 s'inicià a partir de 1945 una política d'ajuda a les famílies que s'ha traduït en un augment considerable de l'índex de natalitat del país. Arreu, en general, la política social dels Estats ha tingut cura de la família. Aquesta, però, és una defensa externa, de manteniment d'estructura familiar. La família, en realitat, cal defensar-la des de dins, fent més forts els vincles entre els membres. Sobretot el grup bàsic — marit i muller — ha de saber-se consolidar ell mateix, amb la redescoberta constant del fet essencial de les meravelloses virtualitats que Déu ha posat en ells dos, fets una sola cosa per obra de l'amor. — V.

Rafael Boluda

Ebanista   Barnizador
Muebles de encargo
Restauraciones a domicilio

Tienda: Tarafa, 89 - Taller: Gerona, 85
GRANOLLERS

Temes d'educació

L'EDUCACIÓ ÉS RELIGIOSA?

Se m'ha demanat insistentment en diverses ocasions, l'explicació, el comentari d'una frase, caiguda dintre d'aquestes pàgines com per atzar, però que havia estat posada amb tota la malícia, copsada perfectament pels lectors. La frase era aquesta: L'educació és essencialment religiosa. Aquesta frase hauria pogut ser canviada com les peces d'un trencaclosques d'aquesta manera: L'educació és un fet essencialment religiós. Les peces del trencaclosques són les mateixes; solament ha variat la forma del dibuix: la frase, per tant, conserva sentit idèntic.

L'educació és un fet religiós. El desentrotllament plenari de l'educació desemboca finalment en la capacitat plena del fet religiós. Potser m'estic expressant d'una manera massa nebulosa. Volia dir que l'home educat ha de ser forçosament un home religiós, perquè estarà rectament orientat vers el seu fi últim, i aquest és Déu. Aquesta finalitat penetrarà, des dels seus començaments, l'obra educativa en l'educand perquè l'educació és fonamentalment una progressiva assimilació de Déu, que és igualment el model autèntic de tot creixement personal. Diu Jesús, a l'Evangeli de Sant Mateu: « Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte ».

L'educació és un fet religiós, perquè Déu és Pare, i l'educació és un fet « familiar ». Com que els fills reben de veritat més « ésser » del poder de Déu que no pas dels pares, Déu és subjecte d'un dret suprem en l'educació dels fills. La dels pares és participada. Déu és qui fa participant d'aquest dret als pares i Déu és qui, en conseqüència d'aquest mateix dret, obliga als pares educar progressivament i plenament els fills. Fixem-nos que l'Evangeli diu que Jesús — Déu i Home vertader — estima amb delit els infants, els àngels dels quals veuen al cel el rostre del Pare (Mt., 18, 10), indicant, amb aquesta expressió, l'Evangeli, la providència especial — fruit del dret suprem — que té Déu de la infantesa. Ben mirat, si l'home és fet a imatge i semblança de Déu, segons l'expressió del Gènesi, l'home anirà essent cada vegada més home, és a dir, s'anirà educant, a mesura que aquesta imatge i semblança esdevingui més clara, més perfecta, a mesura que l'home vagi creient més en Déu: perquè això també és l'educació, un creixement en Déu, o, si es vol, un creixement de Déu en l'home.

Per dret natural, doncs, l'educació ha de ser religiosa. La revista « Educadores » — de la qual trec les idees exposades — cita uns pensaments sublims de l'estadista i escriptor Guizot sobre el particular: Perquè la instrucció primària sigui vertaderament bona, i socialment útil, cal que sigui « profundament religiosa ». I no vull dir amb això que l'ensenyament ha de figurar en ella i que les pràctiques religioses han de ser observades: un poble no resta educat religiosament amb tan petites i mequines condicions; cal que l'educació « sigui donada i rebuda en mig d'una atmosfera religiosa, que les impressions i els hàbits religiosos penetrin per totes les parts ». Tinguem present que Guizot era protestant, ministre de Lluís Felip i historiador de gran mèrit. Un testimoni, per tant, doblement valuós.

La religió, per altra part, és transcendència ultraterrena de l'existència temporal, és com un reflexe al cel de la vida sobre la terra, la qual hauria de ser reproducció de la vida del cel. Diem en el Parenostre: « vingui a nosaltres el vostre Regne, faci's la vostra voluntat així a la terra com es fa en el cel ». Doncs bé, per dret divinal positiu, la religió natural es concreta i determina en la religió positiva eclesiàstica catòlica. Diu Jesús a Pere, fonament de l'Església: « Jo t'he donat les claus del Regne del cel i tot allò que lliguis a la terra, serà lligat al cel » (Mt., 16, 19). Per això mateix, l'educació queda determinada com a educació catòlica. Dit amb altres termes: tota educació religiosa ha de ser catòlica — en principi, s'entén — ja que el catolicisme és l'única religió que porta el segell de Déu. En teoria, doncs, la vertadera educació ha de ser no solament religiosa, sinó catòlica.

E. P.